

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 7C/192/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218746
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danko Lauková
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2014:3812218746.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudcom JUDr. Dankou Laukovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSŤ, s.r.o., ul. Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o. ul. Grösslingova č. 4, Bratislava, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné nám. č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Návrh **z a m i e t a .**

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ návrhom zo dňa 27.9.2012, podaným prostredníctvom právneho zástupcu domáhal sa proti odporcovi zaplata 175,- eur, z titulu majetkovej škody a zaplata 165,96 eur, z titulu nemajetkovej ujmy.

Návrh odôvodnil tým, že ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmluvy číslo XXXXXXX) navrhol písomným procedurálnym postupom podľa ustanovenia § 38 a nasl. zák. č. 233/1995 Z.z. súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu, z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie, súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 5538/2010. Následne návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom predložil Okresnému súdu Prievidza a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Spisovú značku, pod ktorou došlo k registrácii exekučného konania na všeobecnom súde, označiť nevedel. Z dôvodu obáv o právny a faktický osud pohľadávky, nútene vymáhanej súdnym exekútorom, postupom podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora. Legitímne očakával, že súd mu svojou činnosťou poskytne súdnu ochranu v zákonom predpokladanej kvalite a teda, že dôjde k reálnej zmene exekútora rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. V predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ustanovením § 44 ods. 7 Exekučného poriadku, resp. od 1.12.2006 s ustanovením § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa ako oprávnený v predmetnej veci

počas konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. O všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do porušenia jeho práv a spôsobenej škody, sa dozvedel po doručení uznesenia exekučného súdu zo dňa 19.1.2010 o zmene súdneho exekútora (skutkový stav bol zavŕšený doručením uznesenia o zmene súdneho exekútora). Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčísluje nasledovne: náhrada účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom. V tomto období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom 50,- eur. Ďalšie náklady, ktoré vynaložil si uplatňuje za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- eur. Celkovo vynaložil vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom, a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu 175,- eur. Táto suma by ho nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora by dodržal zákonom stanovenú dobu. Poukázal na to, že k podaniu návrhu o zmenu súdneho exekútora pristúpil po strate dôvery k exekútorovi, a to najmä pre neefektívne a neúčinné postupy, ktoré nesmerovali k riadnej a včasnej ochrane oprávnených jeho záujmov. Keďže exekučný súd zostal po podaní návrhu na zmenu exekútora nečinný, musel obdobie nečinnosti prekryvať svojou aktivitou cielenou na udržanie bonity pohľadávky a jej zabezpečenia, usmerňovaním exekútora a ďalších účastných orgánov. To predpokladalo jeho aktívnu systémovú správu pohľadávky. Nárok o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodnil tým, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie veci v primeranom čase, nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu, ktorá mu bola spôsobená nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil jeho oprávnené záujmy riziku zániku povinnej osoby, riziku zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziku insolventnosti povinného. Náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov. Za ďalšie dôvody, pre ktoré uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, považoval neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy, spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu, ktoré spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších jeho plánovaných podnikateľských aktivít, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na jeho strane a rovnako aj na strane jeho majiteľov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie jeho podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Pri určení primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z právneho názoru Ústavného súdu SR, podľa ktorého pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 663,88 eur. Pomerná výška náhrady za jeden mesiac predstavuje sumu 55,32 eur (663,88 eur ročne : 12 mesiacov). Náhradu nemajetkovej ujmy si uplatnil v sume 165,96 eur za nečinnosť exekučného súdu v dĺžke viac ako 103 dní. Náhradu nemajetkovej ujmy si uplatnil aj za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie práv navrhovateľa, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymożenie pohľadávky. Uviedol, že pri uplatnení nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy postupoval v súlade s ustanovením § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadaval odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Odporca do podania návrhu na súd vo veci samej na žiadosť pozitívne nereagoval.

Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 7C 144/2012-7 zo dňa 25.10.2012 na spoločné konanie pod č. k. 7C 144/2012 spojil aj vec vedenú na Okresnom súde Prievidza pod č. k. 7C 192/2012.

Navrhovateľ v návrhu zo dňa 27.9.2012 uplatnil námietku zaujatosti sudcov Okresného súdu Prievidza. Krajský súd Trenčín uznesením č. k. 4NcC 613/2012-19 zo dňa 2.11.2012 rozhodol, že sudkyňa JUDr.

Danka Lauková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Prievidza č. k. 7C 144/2012 (s ktorou vecou na spoločné konanie bola spojená i vec č. k. 7C 192/2012).

Odporca navrhol návrh zamietnuť. Uviedol, že navrhovateľ v prejednávanej veci prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno má znášať sám. Jeho tvrdenia, že nemá vedomosť o spisových značkách ním uvádzaných exekučných konaní sa nezakladá na pravde, má charakter klamlivého a zavádzajúceho tvrdenia, pretože nespochybňuje, že mu boli doručené uznesenia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora. Neoznačenie spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosti navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv a nečinnosť exekučného súdu. Zdôraznil, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Na jednej strane navrhovateľ namieta nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote, ale na druhej strane zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe priesťahov. Z takto formulovaného návrhu nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu uplatňuje škodu, ak v návrhu sa tieto tituly prelínajú a navrhovateľ jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu svoj nárok na náhradu škody uplatňuje. K priesťahom v konaní odporca uviedol, že navrhovateľ neuvádza kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie, neuviedol, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné priesťahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti. Zdôraznil, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať priesťahy v konaní. Túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Odporca ďalej poukázal na to, že dňa 23.4.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.4.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.9.2012 bol súdu doručený návrh vo veci samej, je zrejmé, že navrhovateľ návrh nepodal po uplynutí 6 mesačnej lehoty uvedenej v § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z.. Podľa názoru odporcu poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ takýmto spôsobom nepostupoval, tvrdil, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Pokiaľ navrhovateľ za nesprávny úradný postup považuje to, že súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote tak, všeobecným predpokladom na zmenu exekútora je žiadosť oprávneného spolu s uvedením súdneho exekútora, ktorý má pôvodného exekútora nahradiť. V praxi je zaužívaný model, podľa ktorého exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu exekútora, predloží túto žiadosť pôvodnému exekútorovi na vyjadrenie, na vyčíslenie jeho doterajších trov a na zaslanie príslušného exekútorského spisu, za účelom realizácie povinností vyplývajúcich exekučnému súdu z ustanovenia § 44 ods. 9 Exekučného poriadku. Odporca pripustil, že v niektorých jednotlivých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonnej 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu exekútora, najmä v prípadoch, ak pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučnému súdu plnú súčinnosť. V takýchto prípadoch exekučný súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora tak, aby v tejto lehote rozhodol aj o trovách exekúcie pôvodného súdneho exekútora a súčasne postúpil exekučný spis pôvodného súdneho exekútora novému súdnemu exekútorovi. Poukázal na to, že v prípadoch podozrenia navrhovateľa, že exekučný súd nekonal o návrhoch na zmenu súdneho exekútora, navrhovateľovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, a to podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov. Ak navrhovateľ tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka, pretože si nepočínal tak, aby nedošlo ku škode na jeho majetku. Pokiaľ navrhovateľ za nesprávny úradný postup považoval priesťahy v exekučnom konaní, s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. uviedol, že súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie priesťahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na priesťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na priesťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok priesťahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov. Odporca konštatoval, že navrhovateľ si vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných priesťahov v exekučnom konaní nesplnil ani povinnosť tvrdenia, ani povinnosť preukázania a nepovažoval existenciu priesťahov v konaní za

preukázanú. Poukázal na to, že súd konajúci o náhrade škody by mohol pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní iba v prípade, ak by tieto boli konštatované predsedom súdu alebo Ústavným súdom SR. Odporca súčasne vzniesol námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku navrhovateľa, pri ktorom došlo k uplynutiu 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.4.2009, t. j. 3 roky pred dňom kedy boli odporcovi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. K vyčíslenej náhrade uviedol, že navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje považoval za hypotetické. Navrhovateľ neuviedol, či ním špecifikované vecné náklady predstavujú skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Odporca navrhovateľom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nepovažoval ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech, na základe čoho sa potom nemôže domáhať ich náhrady podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Poukázal na to, že navrhovateľ v prejednávanej veci na preukázanie vzniku škody by musel produkovať dôkazy preukazujúce vznik škody pri každej individuálnej pohľadávke. Pokiaľ za skutočnú škodu považoval náklady na využívanie informačného systému, odporca tvrdil, že tento systém navrhovateľ využíval nielen počas domnelých prietahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom a to nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania a správy informačného systému, vznikala navrhovateľovi bez ohľadu na tvrdené prietahy, a jej uplatnenie považoval za účelové. Rovnako aj udržiavanie informačného systému je činnosťou, ktorú musí navrhovateľ vykonávať na každodennej báze. Požadovať paušálne sumy za tieto veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a znovu účelové. Rovnako za neprímerané čiastky považoval náklady navrhovateľa na administráciu listín, na administratívne spracovanie urgencií exekučnému súdu a publikačné výdaje. V tomto smere poukázal na samotné stanovisko navrhovateľa zo dňa 2.7.2012 k žiadostiam o doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktoré boli zaslané odporcovi a v ktorom uviedol, že disponuje jednotnou a nedeliteľnou databázou návrhov v elektronickej forme a tieto návrhy boli spracovávané v elektronickej forme a súdom boli odoslané tiež elektronicke. Z tohto dôvodu odporca uplatnenie nároku na majetkovú škodu navrhovateľom považoval za nepodložený, uplatňovanie si paušálnej sumy 175,- eur na každého dlžníka považoval za nadhodnotené a nepreukázané. K uplatnenej nemajetkovej ujme v pomernej výške 165,96 eur uviedol, že poskytovanie finančného zadost'učinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 663,88 eur, ktorá musí byť priznaná za každý rok prietahov, je nesprávna úvaha. Rovnako nie je možné prihliadať na tvrdenú frustráciu, úzkosť, neistotu a nedôveru členov riadiacich orgánov navrhovateľa, pretože nároky uplatňuje právnická osoba a nie fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, pretože im priamo nevzniká žiadna škoda. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR č. k. 30Cdo 675/2011. Navrhovateľ tiež neuviedol, v čom a ako situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy. Požadovaná náhrada 20% z istiny a príslušenstva nie je podložená akýmkoľvek reálnymi skutočnosťami, či rozumnou úvahou. Ústavný súd SR, pokiaľ ide o v návrhu označené nálezy, vychádzal aj z významu sporu pre navrhovateľa, pričom v tomto prípade ide o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery fyzickým osobám. Ústavný súd SR prihliada aj na to, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ tento prostriedok navrhovateľ nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných náleзов, keď predseda súdu nemal možnosť prípadnú nápravu zjednať. Pri uplatnení nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné tiež preukázať, že konštatovanie práva nie je dostatočným zadost'učinením. Poukázal na to, že navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, k čomu ako dôkaz pripojil list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D/2010/1360, súdy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúca slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Konanie navrhovateľa považoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže škoda mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej činnosti navrhovateľa, pričom aj súdna moc musí pozornejšie skúmať práve podania navrhovateľa, a to návrhy na vykonanie exekúcie, súdy musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok pre priznanie náhrady škody navrhovateľovi podľa zákona číslo 514/2003 Z.z. považoval návrh za neopodstatnený a navrhol ho zamietnuť. Voči navrhovateľovi uplatnil náhradu trov konania, ktoré nevyčíslil.

Navrhovateľ návrhom zo dňa 11.11.2013, doručeným súdu dňa 14.11.2013 navrhol konanie vo veci č. k. 7C 144/2012 prerušiť, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, a to v súvislosti s rozhodnutím Krajského súdu Trenčín č. 4NcC 613/2012 zo dňa 2.11.2012.

Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 7C 144/2012-190 zo dňa 14.11.2013 (s ktorou vecou na spoločné konanie bola spojená aj vec č. k. 7C 192/2012) návrh navrhovateľa zo dňa 11.11.2013, doručený súdu dňa 14.11.2013 zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie navrhovateľ. Krajský súd Trenčín uznesením č. k. 17Co 76/2014-219 zo dňa 6.5.2014 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Vo veci vedenej pod č. k. 7C 144/2012 (s ktorou vecou na spoločné konanie bola spojená aj vec č. k. 7C 192/2012) bol určený termín pojednávania na 12.8.2014, na ktorom právny zástupca navrhovateľa predložil podanie označené ako: Stanovisko k vyjadreniu odporcu k obsahu žaloby (agenda ZE). V podaní uviedol, že v žalobnom návrhu označuje osoba povinného spôsobom, ktorý umožňuje jej spoľahlivú identifikáciu, a to tak v rámci tohto súdneho konania, ako aj v rámci exekučnej agendy vedenej príslušným exekučným súdom. V návrhu pravdivo opísal jemu známe skutočnosti rozhodujúce pre predmet sporu a ako dôkaz označil exekučný spis. Žalobný návrh jednoznačne vypovedá o tom, že exekučný súd nerozhodol o návrhu v zákonom predpokladanom čase a po uplynutí takto predpokladaného času bol právne významný čas v konaní bezdôvodne nečinný, čím spôsobil zbytočné priesťahy. Titul nároku je určený § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., ide o nesprávny úradný postup. Podľa uvedeného ustanovenia, platného v čase predmetného nesprávneho úradného postupu a podania žalobného návrhu za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné priesťahy v konaní. V danom prípade je intenzita zásahu do práv a právom chránených jeho záujmov nesprávnym úradným postupom veľmi vysoká, z dôvodu kumulácie právnych skutočností vyvolávajúcich nesprávny úradný postup (porušenie povinnosti vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť a zbytočné priesťahy v konaní). Štátny orgán vybavený právomocou na rozhodnutie o návrhu, ktorým je jednoznačne súd, musí pritom konať vo veci aj bez urgencií a sťažností účastníka konania, ak mu v tom nebránia objektívne prekážky. Napriek tomuto faktoru vyvinul enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučnom konaní (a to nielen vo vzťahu k tejto exekučnej veci, ale v skutkových okolnostiach prípadu aj vo vzťahu k rade iných skutkovo a právne porovnateľných stagnujúcich exekučných vecí na okresnom súde) a exekučnému súdu zaslal podanie dňa 18.2.2009, dňa 20.5.2010, dňa 23.9.2010, dňa 27.9.2010. Z výpočtu týchto úkonov je zrejmé, že nečinnosť a neefektívna a nekoordinovaná činnosť súdu mu spôsobila ničím neodôvodniteľné problémy v jeho podnikateľskej činnosti a vytvorila v sfére jeho práv stav dlhotrvajúcej neistoty. Podľa jeho názoru nie je relevantné posudzovať, aká bola kooperácia pôvodného súdneho exekútora so súdom pri odovzdávaní spisu. Exekučný súd prejednával návrh oprávneného, ktorý nevykazoval znaky právnej a faktickej zložitosti. Súdu predložené listinné materiály mali byť predpokladmi rýchleho rozhodnutia. Oprávnený poskytoval aktívnu súčinnosť, ktorá podporovala skoré rozhodnutie. Samotné prekročenie lehoty upravenej v ustanovení § 44 ods. 8 Exekučného poriadku predstavuje bez ďalšieho zbytočný priesťah. Objektívne neexistuje prekážka, na ktorú by sa exekučný súd mohol odvolávať v súvislosti s tvrdením o nemožnosti rozhodnúť o zmene exekútora v zákonom ustanovenej lehote. Včasné rozhodnutie súdu o zmene exekútora mohlo zabrániť vzniku majetkovej škody. Súd konajúci o nároku na náhradu škody je sám oprávnený posúdiť otázku, či v prejednávanej veci vznikli zbytočné priesťahy. Nečinnosť súdu spôsobila zmenu v pracovných aktivitách zamestnancov jeho spoločnosti, v administratívnych postupoch a to v smere zvýšenia objemu prác a postupov, dôsledkom čoho bolo zníženie majetku. Okrem iného, vznik škody preukazujú aj listinné dôkazy v exekučnom spise, ktoré sú dokumentmi nimi vytvorenými a zároveň svojím obsahom sú urgenciou konania. Nie je ďalej vylúčené, aby aj obchodnej spoločnosti vznikla i iná ako peňažná škoda, volajúca po finančnom odškodnení, ktorá môže spočívať napr. v úzkostiach, nepríjemnostiach, ktorým sú vystavení členovia riadiacich orgánov spoločnosti. Ustálená rozhodovacia prax Ústavného súdu je akceptovateľným ukazovateľom hodnoty pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy v súvislosti s porušením základného práva. K vzniku majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy by nebolo došlo, ak by súd rozhodnutie vydal včas, v zákonom stanovenej lehote. Na pojednávaní dňa 12.8.2014 navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu poukazoval na predložený znalecký posudok č. 1/2014, vyhotovený Ekonomickou univerzitou v Bratislave.

Opis Stanoviska navrhovateľa k vyjadreniu odporcu k obsahu žaloby (agenda ZE) bol odporcovi doručený dňa 18.8.2014 (č. I. 391 p.v. spisu č. k. 7C 144/2012).

Navrhovateľ návrhom zo dňa 13.8.2014 v konaní č. 7C 144/2012 (s ktorým na spoločné konanie bola spojená aj vec č. k. 7C 192/2012) navrhol, aby súd vylúčil na samostatné konanie veci, ktoré boli spojené na spoločné konanie pod č. 7C 144/2012.

Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 7C 144/2012-405 zo dňa 28.8.2014 vylúčil na samostatné konanie aj vec č. k. 7C 192/2012, ktorá bola uznesením Okresného súdu Prievidza č. k. 7C 144/2012-7 zo dňa 25.10.2012 spojená na spoločné konanie s vecou č. k. 7C 144/2012. Uznesenie bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa a odporcovi doručené dňa 11.9.2014.

Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa na pojednávanie nedostavili. V predložennom písomnom podaní uviedli, že navrhovateľovi doteraz nebolo doručené rozhodnutie Krajského súdu o vylúčení, resp. nevyvúčení sudcov Okresného súdu Prievidza. Navrhovateľ pritom trvá na tom, aby mu toto rozhodnutie bolo doručené, lebo má záujem sa proti nemu brániť podaním sťažnosti na Ústavný súd SR. Uviedol ďalej, že ak ide v prejednávanej veci o agendu ISTINA RS, na preukázanie skutočnosti, že postup exekučného súdu je nesprávny si dal spracovať znalecký posudok znalcom v odbore 330000 - Právne vzťahy k cudzine, odvetvie 330300 - Európske právo, ktoré zodpovie na otázky týkajúce sa interpretácie a aplikácie smernice Rady 93/13/EHS. Znalecký posudok navrhuje ako dôkaz so zásadnou povahou.

Dňa 6.10.2014 tunajší súd právnenému zástupcovi navrhovateľa na e-mail oznámil, že žiadosť o zrušenie určeného pojednávania neakceptuje a pojednávanie vo veci sa uskutoční. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že v prejednávanej veci sa nejedná o agendu ISTINA RS a ďalej na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín č. k. 4NcC 613/2012-19 zo dňa 2.11.2012, z konania č. 7C 144/2012, s ktorým na spoločné konanie v čase rozhodovania odvolacieho súdu bola spojená aj vec č. k. 7C 192/2012, ktorá na samostatné konanie bola vylúčená až uznesením zo dňa 28.8.2014. Krajský súd Trenčín uznesením č. k. 4NcC 613/2012-19 zo dňa 2.11.2012 rozhodol, že JUDr. Danka Lauková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci č. k. 7C 144/2012. Uznesenie Krajského súdu Trenčín bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 21.2.2013, pričom na základe neho už aj podal ústavnú sťažnosť, ktorú predložil v súvislosti s procesným návrhom v konaní č. k. 7C 144/2012 zo dňa 11.11.2013, doručeným súdu dňa 14.11.2013, na prerušenie konania. Ako to už bolo uvedené, Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 7C 144/2012-190 zo dňa 14.11.2013 tento návrh na prerušenie konania zamietol a odvolací súd uznesením č. k. 17Co 76/2014-219 zo dňa 6.5.2014, uznesenie okresného súdu potvrdil. Z odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu Trenčín vyplýva, že o vznesenej námietke zaujatosti sudcu JUDr. Danky Laukovej nadriadený súd už rozhodol, a že Ústavný súd SR sťažnosť navrhovateľa o porušení práva na zákonného sudcu a práva na prerokovanie veci nestranným súdom nálezhom z 30.4.2013 č. k. I.ÚS 250/2013-10, odmietol. Navrhovateľovi a jeho právnenému zástupcovi všetky uvedené skutočnosti, v čase podania žiadosti o zrušenie určeného termínu pojednávania, boli známe. Súd dospel k názoru, že neboli splnené podmienky pre odročenie (zrušenie termínu) pojednávania z dôvodu označeného právneným zástupcom navrhovateľa, v zmysle § 119 O.s.p., a vec podľa § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal v jeho a navrhovateľovej neprítomnosti. Navrhovateľ a jeho právny zástupca si sami zmariť možnosť zrealizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia.

Odporca neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil písomne. Súhlasil, aby súd vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom spisu č. k. 16Er 45/2007, s lustráciou v registri sťažností, so znaleckým posudkom č. 1/2014.

Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledujúci skutkový stav:

Zo spisu č. k. 16Er 45/2007 vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie tunajšiemu súdu bola doručená dňa 11.1.2007. Dňa 12.1.2007 súd pre exekútora vydal poverenie č. 5307 039762. Dňa 15.10.2009 navrhovateľ ako oprávnený podal návrh na zmenu exekútora. Dňa 22.10.2009 súd vyzval povereného súdneho exekútora JUDr. Milana Striešku, aby v lehote 10 dní oznámil, či si uplatňuje trovy exekučného konania a v prípade ich uplatnenia, aby predložil presnú špecifikáciu trov, spolu s exekučným spisom. Dňa 3.11.2009 súdny exekútor požiadal o predĺženie lehoty o 30 dní, s poukazom na celkový počet spisov, ktoré má predložiť. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 16Er 45/2007-13 z 19.1.2010 návrhu oprávneného o zmenu exekútora vyhovel a vykonaním exekúcie poveril JUDr. Rudolfa Krutého, ktorému aj postúpil exekučný spis, súčasne rozhodol o trovách exekúcie pôvodného exekútora. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 16Er 45/2007-35 z 26.7.2013 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil.

Z úradnej činnosti súdu (č. l. 192 a spisu č. k. 7C 144/2012) bolo zistené, že v predmetnom exekučnom konaní oprávnený nepodal sťažnosť na zbytočné prieťahy v konaní.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení do 31.12.2012, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/, bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní, a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom od 31.12.2012, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadost'uchinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Hodnotením skutkového stavu veci dospel súd k právnomu záveru, že návrh nie je podaný dôvodne, preto ho zamietol.

V predmetnej exekučnej veci nedošlo k uplynutiu 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu exekútora pred dňom 23.4.2009. Súd sa preto uplatnenou námietkou zaujatosti zo strany odporcu nezaoberal.

V prejednávanej veci sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza. Právnym predpisom, upravujúcim zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

Nevyhnutnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú:

a/ protiprávny úkon (nesprávny úradný postup),

b/ vznik škody,

c/ príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody,

d/ zavinenie (len v prípade subjektívnej zodpovednosti, pri objektívnej zodpovednosti nie je podstatné, či zodpovedný subjekt vznik škody zaviniel, alebo nie).

Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je citovaným zákonom koncipovaná ako objektívna, tzn. že zo strany oprávneného subjektu (poškodeného) nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda (ak vznikla), je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu (tzv. zodpovednosť za výsledok). Ústavným základom uvedenej zodpovednosti je článok 46 ods. 3 Ústavy SR.

Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, nepretržitý a nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako priama príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu.

Z uvedených skutočností vyplýva, že nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku navrhovateľa, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve týmto postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku navrhovateľa rozhodujúcim, tzn. ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

S poukazom na zákonné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, súd v danej veci skúmal tieto podmienky a dospel k záveru, že splnené neboli.

Odporca v konaní namietal nedostatky návrhu na začatie konania. V tejto súvislosti súd konštatuje, že pokiaľ ide o odporcom namietané nedostatky návrhu na začatie konania, návrh navrhovateľa v zmysle § 79 ods. 1 O.s.p. má všetky náležitosti návrhu na začatie konania, pričom neoznačenie spisovej značky exekučného konania, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, nie je takou vadou návrhu, ktorá by bránila súdu vo veci ďalej konať. V zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej aj nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať, na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom. Navrhovateľ v prejednávanej veci poskytol súdu len tvrdenie, že vo veci podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, na ktorú odporca nereagoval pozitívne. Pokiaľ navrhovateľ vykonal dôkaz, a to vyžiadať od odporcu príslušný spis, ktorý sa týka podanej žiadosti o prerokovanie nároku, vykonanie tohto dôkazu nebolo možné, pretože Ministerstvo spravodlivosti SR nevedlo osobitný spis pre podanú žiadosť. Podľa odporcu navrhovateľ neposkytol, ani napriek opakovaným výzvam v rámci predbežného prerokovania požadovanú súčinnosť potrebnú pre prerokovanie jeho nároku. Za tohto stavu, keď navrhovateľ tvrdil, že žiadosti o predbežné prerokovanie nároku podal a odporca v

zásade uvedenú skutočnosť potvrdil, súd uzavrel, že žiadosť o predbežné prerokovanie navrhovateľom bola podaná v deň 23.4.2012, nárok bol uplatnený na základe žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a s ohľadom na skutočnosť, že nárok navrhovateľa uspokojený nebol v lehote do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, súd považoval podmienku predbežného prerokovania nároku za splnenú. Súd nevidel v podaní predmetného návrhu pred uplynutím šesťmesačnej lehoty prekážku v konaniach o nárokoch navrhovateľa, pretože uvedená šesťmesačná lehota uplynula dňa 23.10.2012 a v nasledujúcich dňoch a je zrejmé, že k uspokojeniu nároku navrhovateľa nedošlo. Vychádzajúc z právnej úpravy § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 citovaného zákona, platného do 31.12.2012 nemožno i v takomto prípade uprieť navrhovateľovi právo obrátiť sa na súd s nárokom na náhradu škody. Zákon podľa tejto úpravy nespájal s nedostatkom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a neposkytnutím následnej súčinnosti žiadateľa dôsledok zániku nároku na náhradu škody.

Podľa právnej úpravy platnej v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu a vzniku škody sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody má pritom len ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. Navrhovateľ nárok na náhradu škody si uplatnil z dôvodov, že exekučný súd svojím postupom porušil povinnosť orgánu verejnej moci vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, resp. bez zbytočných prietahov v konaní, že bol nečinný.

Podľa § 44 ods. 7, ods. 8 Exekučného poriadku v znení novely č. 341/2005 Z. z. účinnej od 1.9.2005, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 7 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa prechodných ustanovení k uvedenej novele, § 238 ods. 1, 2 Exekučného poriadku sa konania začaté pred 1.septembrom 2005 dokončia podľa práva platného do 31.augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak. V odseku 2 sú taxatívne vymedzené ustanovenia, ktoré sa použijú aj na konania začaté pred 1.9.2005, medzi ktorými § 44 ods. 7, ods. 8 nie je. Uvedená úprava platila v Exekučnom poriadku aj po novele vykonanej zákonom č. 585/2006 Z. z. účinnej od 1.12.2006, ktorou bol do ustanovenia § 44 vsunutý nový odsek 7, pričom doterajšie odseky 7 a 8 boli prečíslované na odseky 8 a 9.

Navrhovateľ v obsahu návrhu tvrdil, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote. Z obsahu exekučného spisu č. 16Er 45/2007 mal súd za preukázané, že navrhovateľ ako oprávnený návrh na zmenu exekútora podal dňa 15.10.2009. Dňa 22.10.2009 súd vyzval povereného súdneho exekútora JUDr. Milana Striešku, aby v lehote 10 dní oznámil, či si uplatňuje trovy exekučného konania a v prípade ich uplatnenia, aby predložil presnú špecifikáciu trov, spolu s exekučným spisom. Dňa 3.11.2009 súdny exekútor požiadal o predĺženie lehoty o 30 dní, s poukazom na celkový počet spisov, ktoré má predložiť. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 16Er 45/2007-13 z 19.1.2010 návrhu oprávneného o zmenu exekútora vyhovel a vykonaním exekúcie poveril JUDr. Rudolfa Krutého, ktorému aj postúpil exekučný spis, súčasne rozhodol o trovách exekúcie pôvodného exekútora. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 16Er 45/2007-35 z 26.7.2013 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil. I napriek tomu, že v predmetnej veci súd rozhodol o návrhu o zmene exekútora po uplynutí zákonnej lehoty, nemožno v tejto skutočnosti vidieť nesprávny úradný postup, ktorým by navrhovateľovi bola spôsobená škoda, resp. nemajetková ujma. Lehota 30 dní bola ideálnou predstavou zákonodarcu o dobe potrebnej na to, aby súd mohol o zmene súdneho exekútora rozhodnúť. Rozhodnúť o návrhu o zmene exekútora je možné až po zrealizovaní riadnych procesných úkonov. Rýchlosť konania neznamena jeho prenáhlenosť. Rýchlosť nesmie ísť na úkor riadneho výkonu spravodlivosti a rešpektovania ostatných základných princípov konania (porovnaj napr.

rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu Neumeister v. Rakúsko z 27.12.1968, Bodaerd v. Belgicko z 22.10.1992). Bolo elementárnou povinnosťou exekučného súdu skúmať náležite podmienky pre rozhodnutie o zmene exekútora, a tiež pre rozhodnutie o trovách exekúcie pôvodného exekútora. Bolo aj v záujme navrhovateľa ako oprávneného, aby súd kvalifikovane posúdil (aby tak i nezaložil dôvod pre odvolanie) a rozhodol o uplatnených trovách exekúcie pôvodného exekútora, (pokiaľ exekútor neoznámil, že boli uspokojené z vymoženej sumy), s čím je spojené plynutie času. Uznesenie o zmene exekútora pritom nepredstavuje skončenie konania, a pôvodný exekútor do rozhodnutia súdu má podľa zákona oprávnenie a súčasne i povinnosť realizovať úkony exekučného konania. Súd o zmene exekútora v lehote 30 dní nerozhodol z objektívnych dôvodov.

Pre záver o zbytočných prietahoch, o nečinnosti exekučného súdu nestačí samotné prekročenie tridsaťdňovej lehoty, ale aj naplnenie ďalších relevantných okolností prípadu. Medzi takéto okolnosti patrí aj správanie sa oprávneného. Novelizovaná právna úprava ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (od 1.1.2013) explicitne zakotvila už aj požiadavku posúdenia nesprávneho úradného postupu, v závislosti od výsledkov právoplatných rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu SR alebo vybavenia sťažnosti na prietahy, prípadne žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy. Ustanovenie § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. účinné od 1.1.2013 nemožno na danú vec aplikovať, keďže je potrebné použiť ustanovenie zákona v čase, kedy boli naplnené rozhodné právne skutočnosti pre vznik nároku. Súd si uvedomuje, že predmetom konania nie je posudzovanie porušovania ústavných práv navrhovateľa, ale posúdenie nároku na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom (za ktoré navrhovateľ označil zbytočné prietahy, nečinnosť exekučného súdu), avšak z rovnakých dôvodov, z akých dochádza i ku konštatovaniu porušenia ústavného práva. Ako to už bolo uvedené, medzi relevantnú okolnosť je možné zaradiť i správanie sa oprávneného, a to z pohľadu splnenia si všeobecnej preventívnej povinnosti. Vo veci č. III.ÚS 69/2011 ústavný súd konštatoval, že účastník konania, ktorý počas tvrdenej nečinnosti súdu, prietahov v konaní, neprejaví navonok svoju nespokojnosť s jeho postupom, koná v rozpore so zásadou vigilanti bus iura (každý nech si stráži svoje práva), čo možno pripísať iba na ľarchu účastníka. I keď predmetom konania o nárokoch navrhovateľa je skúmanie nesprávneho úradného postupu súdu a s tým vzniknutú majetkovú škodu alebo nemajetkovú ujmu, súd považuje za správne poukazovať i na rozhodnutia ÚS SR, pretože v konaniach pred ústavným súdom, kde sa posudzuje porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov sa v podstate skúmajú a vyhodnocujú tie isté okolnosti, ako je zákonná lehota na rozhodnutie, ostatné okolnosti prípadu, úkony súdu, úkony účastníka konania, zložitost' veci a podobne. Súd ďalej poukazuje na rozhodnutie ÚS SR napr. vo veci I.ÚS 16/02, kde sa okrem iného konštatuje, že pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. I keď vo veci išlo o nedodržanie lehoty na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd prihliadol na jednotlivé úkony súdu, osobitosť konania, na vyhotovenie rozsudku, ktorý obsahoval podrobnú skutkovú, právnu analýzu súdnej veci, vrátane odvolania sa na príslušnú judikatúru NS SR, ÚS SR a podobne.

Navrhovateľ (oprávnený subjekt z predmetného exekučného konania) nepreukázal, že by urobil procesné úkony smerujúce k urýchlenému rozhodnutiu vo veci, o jeho návrhu na zmenu exekútora (napr. sťažnosť predsedovi súdu, ústavná sťažnosť). Súd tiež dáva do pozornosti Nález Ústavného súdu SR II.ÚS 520/2012-39 zo dňa 10.7.2013 týkajúci sa navrhovateľa vo veciach Okresného súdu Zvolen, vedených pod sp. zn. 27Er 539/2010 a sp. zn. 22Er 915/2010, v ktorých navrhovateľ namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Ústavný súd rozhodol, že základné práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov porušené neboli, hoci konania na okresnom súde trvali ku dňu podania sťažnosti 20 resp. 24 mesiacov (súd v oboch prípadoch zamietol žiadosť súdneho exekútora na vykonanie exekúcie). Ústavný súd v náleze konštatoval, že je významná, priam kľúčová skutočnosť, že sťažovateľka (spoločnosť POHOTOVOSTĚ) pred okresným súdom iniciovala značne vysoký počet exekučných konaní (ide o 100 až 1000 exekučných konaní - návrhov v typovo obdobných veciach), pričom je nevyhnutné vziať daný fakt do úvahy, a to smerom ku kritériám posudzovania prietahov v záujme ochrany práv a slobôd iných subjektov. Súd ďalej poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. IV.ÚS 606/2012, ktoré sa týkalo sťažnosti navrhovateľa v obdobnej veci, v ktorej bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (teda nie návrh na

zmenu súdneho exekútora) podaná dňa 15.8.2011, nasledovala výzva na predloženie rozhodcovskej zmluvy zo dňa 16.4.2012, ktorá bola predložená dňa 4.5.2012 a uznesením zo dňa 5.10.2012 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá. Ústavný súd SR okrem iného zdôraznil, že aj niekoľkokomesačná nečinnosť súdu, nemusí zakladať porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Poukázal na to, že sťažovateľ (navrhovateľ) podával žiadosti hromadne, teda zaťažoval súd v rovnakom čase väčším počtom podaní, a preto musel počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, čo je ústavne akceptovateľné.

Uvedené závery Ústavného súdu SR je možné aplikovať aj v predmetnej veci, aj keď nešlo o rozhodnutie súdu o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, ale o rozhodnutie o zmene exekútora na základe návrhu oprávneného. Naďalej platí, že navrhovateľ podával v danom období viacero (v stovkách) exekučných návrhov, ktoré následne boli postupované súdu ako návrhy na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a po udelení tohto poverenia, nasledovali ďalšie procesné návrhy (tak ako v predmetnej veci) na zmenu exekútora. Navrhovateľ musí vychádzať z daných technických a administratívnych možností súdu, ktorý má spracovať hromadné žiadosti a musí počítať aj s určitým zdržaním. Nie je možné akceptovať mechanický prístup spočívajúci v tom, že rozhodnutie o zmene exekútora, po uplynutí lehoty 30 dní znamená zákonite nesprávny úradný postup spočívajúci v porušení povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, ďalej v zbytočných prieťahoch v nečinnosti súdu (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu Prešov č. k. 1Co 122/2014, Krajského súdu Bratislava č. k. 2Co 306/2014, Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 13Co 147/2014, Krajského súdu Prešov č. k. 2Co 82/2014, Krajského súdu Trenčín č. k. 17Co 18/2014, 5Co 169/2014). Nečinnosť, prieťahy v predmetnom konaní nie sú tak významné, aby ich bolo možné kvalifikovať ako zbytočné.

Navrhovateľ nepreukázal splnenie prvého predpokladu zodpovednostného právneho vzťahu, a to existenciu nesprávneho úradného postupu.

Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. je nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku.

Navrhovateľ v žalobnom návrhu vyčíslil uplatnenú škodu na základe paušalizácie vecných nákladov s tým, že majú spočívať v nákladoch na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému, na udržiavanie a správu informačného systému, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde.

Navrhovateľ predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity Bratislava vo veci stanovenia majetkovej škody.

Zo záverov vypracovaného posudku č. 1/2014 vyplýva, že majetková škoda v každom konkrétnom individuálnom prípade neskorého rozhodovania súdu o udelení poverenia na vykonanie exekúcie predstavuje 31,68 eur: mzdové náklady 5,07 eur, náklady na tlač 5,31 eur, náklady na úpravu informačného systému 13,86 eur, náklady na poštovné 3,01 eur, náklady na telekomunikačné služby.

Uvedený znalecký posudok je vyčíslením škody spôsobenej v tisíckach exekučných konaní, pričom v uvedenom kontexte je nutné vziať v úvahu, že úradný postup exekučného súdu, ktorý je navrhovateľom namietaný, nie je v jednotlivých konaniach identický. Rozdielnosť možno vidieť či už v spôsobe, akým exekučný súd rozhodol, resp. nerozhodol, ako i v lehotách, o ktoré mali byť zákonné lehoty stanovené pre rozhodovanie exekučného súdu, o zmene súdneho exekútora prekročené. Vo vypracovanom znaleckom posudku (v konaní posudzovaný ako listinný dôkaz) nie je relevantným spôsobom vyčíslená škoda, ku ktorej v predmetnom exekučnom konaní malo dôjsť tvrdeným nesprávnym úradným postupom

exekučného súdu, lebo táto je určená iba ako parciálna časť nepreukázaného balíka nákladov, ktorý je rozpočítaný medzi počet žalôb, ktorými sa navrhovateľ domáha náhrady škody na jednotlivých súdoch v Slovenskej republike. Škoda je tak výlučne paušálnou bez dopadu na konkrétne jednotlivito uplatnené nároky, teda i na predmetný nárok. Navrhovateľ nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi zvýšeným počtom zamestnancov a výlučne z dôvodu namietaného postupu exekučného súdu. K činnosti v posudku označenej ako overovanie skutočnosti, či súd rozhodol v exekučnej veci, by podľa názoru súdu navrhovateľ pristúpil bez ohľadu na prípadnú existenciu namietaného postupu exekučného súdu. Tiež agenda úhrady poplatkov je bezpredmetná, lebo žiadne iné poplatky, ako poplatok za návrh na vykonanie exekúcie, ktorý by navrhovateľ bez ohľadu na existenciu namietaného postupu musel uhradiť, neprichádzajú do úvahy. Nemôže ísť na úkor odporcu (ako to však už bolo uvedené nedošlo ani k naplneniu prvého predpokladu zodpovednosti, a to nesprávneho úradného postupu okresného súdu), že sa navrhovateľ v rámci svojej zmluvnej slobody mal rozhodnúť uzatvoriť pracovné zmluvy, v ktorých mal svojím zamestnancom poskytnúť ním uvádzanú hodinovú mzdu. Pokiaľ ide o informačný systém, navrhovateľ ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi k svojej činnosti ho nepochybne potrebuje, a to v období pred spornou exekúciou i po nej. Navrhovateľ pritom ani nepreukázal k akým konkrétnym úpravám informačného systému malo dôjsť a ani, či je daná príčinná súvislosť s namietaným nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ tiež nepreukázal, že by od podania návrhu na zmenu exekútora až do jeho rozhodnutia komunikoval s exekútorom a že by mu tým vznikli náklady, a ďalej v exekučnom spise sa nenachádza ani jedna urgencia alebo žiadosť o informáciu o stave konania. Paušálne vyčíslené administratívne výdavky nie sú skutočnou škodou a jedná sa iba o jednostranné tvrdenia navrhovateľa, ktoré nemajú oporu v predložených alebo označených dôkazoch. Znalecký posudok č. 1/2014 je len sumarizáciou možných nákladov, ale nie dôkazom ich skutočného vzniku (porovnaj rozsudok Krajského súdu Prešov č. 1Co 122/2014 zo dňa 14.7.2014). Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody navrhovateľa neodbreňuje množstvo podaných návrhov, ťažkostí pri jej vyčíslení a preukázaní (porovnaj rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 13Co 147/2014 z 22.4.2014).

Nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej, či primeranej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci v odôvodnení konštatované, a na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ nepreukázal, že by povinný subjekt zanikol, že by dochádzalo ku konaniu smerujúcemu k zániku subjektu, pričom zákon i v takom prípade umožňuje uplatnenie si pohľadávky v dedičskom, konkurznom a inom konaní. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného, resp. exekútora s povinným a nie je ani dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, pretože spravidla dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho insolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní a aj dôvodom na samotné uzavretie zmluvy o úvere. Tieto všeobecne známe riziká sú i rizikom každého podnikateľského subjektu. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný, pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť, ako právnická osoba, pričom navrhovateľ poukazuje aj na zánik podnikateľských aktivít a plánov, ale tieto bližšie nekonkretizoval a taktiež navrhovateľ nespresnil, v čom a ako situácia ovplyvnila ďalšie jeho podnikateľské postupy. Poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu zo strany súdu. Okolnosti každého prípadu sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 663,88 eur za každý rok prieťahov je nesprávna úvaha. Ústavný súd vychádza aj z významu sporu pre navrhovateľa a aj z toho, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením, čo z uvedeného návrhu nevyplýva, pretože navrhovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konania, v ktorom malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo neho s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti navrhovateľa, považuje súd jeho konanie za rozpor s dobrými mravmi, pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mu mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite a súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva navrhovateľa už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce a vylučuje možnosť priznania prípadného nároku na náhradu nemajetkovej

ujmy voči štátu. Podľa názoru súdu navrhovateľ sa snaží predmetným návrhom eliminovať po finančnej stránke svoje nesprávne obchodnoprávne rozhodnutia.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim podľa neho v tom, že súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote, že bol nečinný, konal so zbytočnými prietrahmi a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov. Návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhrada nebola priznaná. Odporca, ktorý mal vo veci úspech náhrada trov konania nebola priznaná, pretože ich neuplatnil a napokon mu žiadne ani nevznikli. Navrhovateľovi právo na náhradu trov konania nevzniklo, pretože vo veci úspech nemal.

Z dôvodu nepreukázania základu nároku zodpovednosti odporcu za vznik škody, nebol dôvod na vydanie medzitýmneho rozsudku, ktorý má svoje opodstatnenie len v prípade preukázaného základu nároku. S poukazom na odôvodnenie rozsudku nebolo potrebné podať návrh na kontrolu ústavnosti § 9 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012 z dôvodu, že by mal byť v rozpore s Ústavou SR.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia, cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Trenčíne, písomne, vo dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach § 42 ods. 3 O.s.p. uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).